

עפ"א 18056/04/16 - שהרבני פרזול ועיצוב בע"מ, יצחק שהרבני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 18056-04-16 שהרבני פרזול ועיצוב בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת דבורה עטר
מעוררים
1. שהרבני פרזול ועיצוב בע"מ
2. יצחק שהרבני
נגד
מדינת ישראל
משיבים

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת שני ערעורים, מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**הבקשה**").
2. נגד המבקשים, הוגש, בבית משפט השלום בראשל"צ, כתב אישום, ברע"ס 36640-12-11 **מדינת ישראל נגד שהרבני פרזול ועיצוב בע"מ ואח'** בגין ביצוע עבירה של ניהול עסק ללא רישיון עסק לניהולו, כמפורט בפריט רישוי 6.1 א' לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) (להלן: "**הצו**") ולהלן: "**ההליך הראשון**"). המבקשים הורשעו על פי הודייתם וביום 5.9.12 נגזר דינם ובין היתר הורה בית משפט קמא על מתן צו סגירה לעסק, שייכנס לתוקפו ביום 1.6.13 אלא אם כן יתקבל רישיון עסק כדין (להלן: "**צו הסגירה**").
- נוכח אי קיום צו הסגירה, הוגש נגד המבקשים, בבית משפט השלום בראשל"צ, כתב אישום נוסף ברע"ס 5663-02-14 **מדינת ישראל נגד שהרבני פרזול ועיצוב בע"מ ואח'** (להלן: "**ההליך השני**"). המבקשים הורשעו על פי הודייתם גם במיוחס להם בהליך השני וביום 10.12.14 נגזר דינם.
3. ב"כ המבקשים פירט בבקשה כי המבקשים מנהלים עסק לאחסון מוצרי פרזול (להלן: "**העסק**"), שעיקר תכליתו לשרת חנות למכירה קמעונאית הצמודה אליו (להלן: "**החנות**"). לטענתו, המבקשים הורשעו אמנם על פי הודייתם. ואולם הודו בהיותם בלתי מיוצגים ולא היה מקום להרשעם מלכתחילה מאחר והעסק שבניהולם אינו טעון רישיון לניהולו, מכוח הסייג הקבוע בפריט רישוי 6.1 א' לצו, הפוטר מרישיון, מחסן הצמוד למכירה קמעונאית שעיקר תכליתו לשרתה (להלן: "**הסייג**").

הוסיף וטען ב"כ המבקשים כי דין הבקשה להתקבל. שכן הצביעו על טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת הערעור, נוכח היותם בלתי מיוצגים בהליך הראשון והשני ואף לאור סיכויי הערעור להתקבל.

4. ב"כ המשיבה עתרה לבית המשפט לדחות את הבקשה. היא הדגישה כי המועד להגשת הערעור חלף זה מכבר ובהקשר להליך הראשון, לפני 3.5 שנים ובהליך השני מזה למעלה משנה.

עוד לדבריה, סיכויי הערעור להתקבל קלושים. שכן תכלית הסייג לפטור מרישוי מחסן המיועד לשרת את העסק ופעילותו טפלה לפעילות העיקרית של העסק. ואילו בענייננו, הפעילות העיקרית של העסק היא אחסון מוצרי הפרזול ואילו החנות טפלה לשימוש עיקרי זה.

כן לדבריה, אף אם נצא מנקודת הנחה כי המהות העיקרית של העסק היא המכירה בחנות, עדיין יהא העסק בכללותו טעון רישוי, לפי פריט 10.14 ה' לצו, אשר מחייב רישוי של עסק לאחסון ומכירת מתכת.

דין והכרעה

5. בע"פ 4556/15 ויליאם חישיבון נ' מדינת ישראל (8.7.2015) נקבע בהקשר להארכת מועד להגשת ערעור כדלקמן:

"כידוע, משתמה התקופה בת 45 הימים שנקבעה בחוק להגשת ערעור, הפך פסק דינו של בית משפט השלום בעניינו של המערער לחלוט, אף אם לא נוצלה זכות הערעור. אמנם סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מסמך את בית המשפט להאריך את המועד להגשת ערעור, ואולם -

"בית משפט זה חזר וקבע כי על המבקש הארכת מועד להציג טעם ממשי המניח את הדעת... בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול לעניין הארכת המועד נמנים משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי" (ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010)).

(וראו גם: ע"פ 8871/12 גולוב נ' מדינת ישראל (16.12.2012); ע"פ 7754/06 ציפר נ' מדינת ישראל (15.10.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.2009); ע"פ 6606/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (30.8.2007)).

5. ובענייננו, ההליך הראשון הפך לחלוט, לפני פרק זמן של 3.5 שנים ואילו ההליך

השני, שעניינו הפרת צו הסגירה מושא ההליך הראשון, הפך לחלוט, לפני פרק זמן של כשנה.

לאור האיחור האמור, חל על המבקשים נטל מוגבר להוכיח התקיימותה של עילה המצדיקה את האיחור, כמו

גם כי סיכויי הערעור להתקבל טובים (ר' בש"פ 11081/08 **כמאל אבו יוסף נ' מדינת ישראל**).

אין בעובדה שהמבקשים לא היו מיוצגים בהליכים הראשון והשני, כשלעצמה, כדי להוות טעם ממשי המצדיק מניה וביה את השיהוי הממושך בהגשת הבקשה. מה גם שלא נשמעה כל טענה באשר לאי מינוי ייצוג משפטי, אלא אך נוכח כתב אישום נוסף שהוגש נגדם בגין אי קיום צו הסגירה גם כיום.

גם בהקשר לסיכויי הערעור, לא הוצג טעם של ממש העשוי להצדיק את הארכת המועד המבוקשת. זאת כעולה מתגובת המשיבה, באשר לאי תחולת הסייג, אף לשיטת ב"כ המבקשים, שכן העסק בכללותו טעון רישוי, לפי פריט 10.14 ה' לצו, נוכח מהותו- אחסון ומכירת מתכות.

6. אשר על כן אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.